

Олістична система й основи навколишнього середовища.

Благами являються матеріальні предмети, призначені для задоволення людських потреб.

Людина бере блага з навколишньої її природи і споживає їх або перш, ніж спожити, перетворює їх у продукт або використовує їх для перетворення інших благ.

Виробництво - це свідомо діяльність людей для перетворення предметів і сил природи в продукт.

Робота- це сукупність функцій для того, щоб робити.

Робота - процес, вірніше повторювана серія впливів людини на природу і реакція природи на людину.

Процес, який розвертається, саме, між людиною і природою.

За допомогою роботи людина перетворює природу і, оскільки склад її самої природний, перетворює сама себе.

Виробництво ґрунтується, в такий спосіб, на роботі і продукти являються результатом людської виробничої діяльності.

Предметами праці є природні ресурси, тобто блага, що перетворюються людиною в продукти або товари широкого вжитку для задоволення потреби.

Земля і всі природні елементи, що містяться в ній, можуть бути предметами праці, тому що можуть бути перетворені в продукт.

Засобами праці являються інструменти, що використовуються при виробництві: маються на увазі природні ресурси, які перетворені в інструменти, що використовуються для перетворення інших ресурсів у продукт для задоволення нестатків.

Тому засоби праці називаються також засобами виробництва.

Заводи, устаткування, дороги і всі те, що служить для виробництва і для розподілу продукції являється засобами праці.

Відмінність між продуктом, або товарами споживання і інструментами, або сусідствами виробництва при задоволенні потреб, являється не матеріального порядку, а практичного.

Те саме благо, насправді , може бути розглянуте як товар споживання або як предмет праці.

Прикладом являється електроенергія, що може бути використана для задоволення потреб або для виробництва.

Як предмети праці (природні ресурси потребуючі перетворення), так і засоби праці (інструменти праці) являються засобами, за допомогою яких утворюється продукт.

Обидва являються засобами виробництва.

Перші являються предметами виробництва, а другі являються інструментами виробництва.

Діяльність виробництва ґрунтується, таким чином, на двох основних факторах: засобах виробництва і праці.

Виробничі відносини, тобто ті, що утворюються між людьми які роблять, являються суспільними відносинами.

Виробництво має суспільний характер оскільки робота, будучи одним з основних факторів виробництва, являється функцією, що розвертається за допомогою відносин між більшим числом індивідуумів у безперервному впливі людей на природу і природи на людей.

Виробничими силами являються спосіб і засоби впливу людини на природу.

Праця являється способом, а засобами являються використовувані для праці інструменти. Змінюючи засоби змінюється характер виробничих сил.

Розподілом є свідома діяльність людей по обмінові природними ресурсами і продукцією.

Як і для виробництва, праця являється сукупністю функцій і для розподілу.

Розподіл ґрунтується, таким образом, на праці, а торговельні обміни є результатом розподільної діяльності людини.

Розподільні відносини цілком визначаються виробничими відносинами, а спосіб розподілу залежить від способу виробництва, у тім смислі, що існуючі відносини між виробничими силами, людьми і засобами визначають відносини, що встановлюються до рівня розподілу.

Економічна діяльність утворена виробництвом і розподілом продукції.

Економічна діяльність не являється ізольованим фактом.

Виробнича і розподільна діяльність являється повторюваними діяльностями, значить ми можемо говорити про виробничі і розподільні процеси.

Ці два процеси, виробничий і розподільний, утворюють економічний процес.

Також, в економічному процесі формуються перманентні відносини між індивідуумами, тобто формуються суспільні відносини.

Виробничі й економічні відносини являються тому відносинами суспільними.

Маються на увазі суспільні відносини відмінні від інших.

В економічному процесі суспільні відносини являються посередниками між товарами споживання і засобами виробництва.

Якщо розподільні відносини, визначені виробничими й економічними відносинами, являються сукупністю виробничих і розподільних відносин, тоді виробничі відносини являються основою сукупності економічних відносин.

Виробничі відносини, розподільні відносини і сукупність економічних відносин залежать від рівня розвитку виробничих сил, тобто від способу і засобів впливу людини на природу.

Основа системи - це організований принцип самої системи, тобто її основний елемент або частина сукупності елементів, з якої можуть бути отримані всі інші елементи.

Основа, таким чином, являється твердженням і, у той же час, причиною, що регулює систему і виробляючий поведінки суб'єктів, що складають її.

Така основа або правило впливає як на відносини між суб'єктами, так і на відносини між їхніми поведінками.

Ефекти основи системи, тобто її фундаментальне правило, у певний момент утворюють реальність самої системи.

Виробнича основа являється основним правилом виробляючим наслідки у виробничих відносинах і, у результаті, також у розподільних відносинах.

Економічна основа являється основним правилом у сфері, де відбуваються економічні відносини.

Таким чином, економічна основа являється основним елементом економічних відносин, у той час як виробнича основа являється основним елементом виробничих відносин.

Правило, що встановлює пріоритет засобів виробництва, є основою виробничих відносин між засобами виробництва і працею.

У свою чергу, правило, що встановлює виробничі відносини, що утворюються в сфері виробничої діяльності між засобами виробництва і працею, є основою економічних відносин.

Следовательно, якщо основа виробничих відносин є властивістю засобів виробництва, то цей же самий засіб виробництва полягає в основі економічних відносин.

Виробничі відносини не можуть бути довільними.

Певному рівневі розвитку продуктивних сил повинна відповідати певна економічна основа, оскільки певний рівень розвитку продуктивних сил вимагає відповідних виробничих відносин.

Виробничі відносини, у свою чергу, впливають на розвиток продуктивних сил. Якщо вони адекватні, то стимулюють подальший розвиток, у той же час, якщо вони не адекватні, гальмують його.

Тепер подивимося як відображаються економічні відносини на інших людських

відносинах: відносинах суспільних, громадянськ, політичн, моральн і релігійних.

Ці останні не являються тільки відносинами економічними.

Це не означає, що економічні відносини будуть несуттєвими щодо інших відносин, а швидше за все, між різними відносинами існує взаємна взаємозалежність.

Ця істина доводиться фактом, що навіть такі відносини як суспільні, громадянські, політичні, моральні і релігійні, не вироблені економічними відносинами, впливають на ці самі економічні відносини.

Це і є олістичний контекст усієї сукупності людської системи, утвореної з усієї безлічі підсистем, що являються типологіями людських відносин.

Підсистемами людської системи є суспільні, громадянські, політичні, економічні, моральні і релігійні.

Такі підсистеми утворені на основі, тобто на принципах, або основних законах, з яких виникають відповідні суспільні, громадянські, політичні, економічні і релігійні відносини.

Підсистеми людської системи відкриті, тобто з'єднані одна з іншою, також, як відкрита людська система, що являється підсистемою навколишнього середовища.

Навколишнім середовищем людської системи і його підсистем є природа, що включає також людину.

Людська система, узята у своєму комплексі, таким чином, являється відкритою системою з'єднаною із усіма системами інших живих і неживих різновидів, що мають у якості навколишнього середовища природу.

І оскільки людська система, щодо інших систем, має пануюче положення, то основа людської системи, що ми можемо обумовити як основу навколишнього середовища, утворить закон розвитку природи.

Можемо обумовити основу навколишнього середовища як основний закон, у сфері якого відбуваються відносини між людьми і речами.

Такий взаємозв'язок між людиною і природою утягує всі людські відносини разом із усіма природними феноменами, включаючи навіть ті, котрі ми не відчуваємо.

Така основа навколишнього середовища гостро відчуває наслідки, що вона сама робить і реагує на дії суб'єктів її утворюючих.

І, як основа людської системи є основою навколишнього середовища, тобто самої природи, так економічна основа повинна б бути представлена природою.

Звідси випливає, що будь-яке правило, що перешкоджає основі навколишнього середовища, тобто природі, призначено до вимирання, саме тому, що протистоїть основному природному закону, тобто природі еволюції.

Для того, щоб бути в гармонії з основою навколишнього середовища, власник засобів

виробництва, що припускаються як сукупність природних ресурсів і продукту людської діяльності, повинен би залишатися в природі.

Будь-яка спроба відняти в природи те, що їй належить, виявлялася в протиставленні основі навколишнього середовища і, отже, самій природі.

І насправді, за винятком основи примітивної економіки, дійсно інші, котрі були випробувані, показали себе не ефективними.

Так було з рабовласницькою, феодальною, азіатською, капіталістичною, соціалістичною системами навіть у різних змішаних формах, що звідси виникли.

В усіх випадках, коли людина встановила виробничу основу, з якої бере початок економічна основа, намагаючись вирвати в природи те, що їй належить, прозвельсь конфлікти і протиріччя між самими людьми і, у своїй основі, між людьми і природою.

З природної виробничої основи впливає природна економічна основа.

Дотепер були визначені два основних закони, що встановлюють умови збалансованості суспільних відносин.

Перший закон говорить, що " повинна існувати необхідність відповідності виробничих відносин характерові виробничих сил ".

Це означає, що відносини між ресурсами, засобами виробництва і праці повинні відповідати способові і методів виробництва.

Другий закон говорить, що " необхідно, щоб людські підсистеми, на відміну від економічних, були приведені відповідно до виробничих відносин ".

Це означає, що суспільні, цивільні, політичні, моральні і релігійні системи повинні бути сумісні із співвідношенням між ресурсами, засобами виробництва і працею.

Не коректно обумовлювати ці системи як надбудову економічної системи тому, що не правдоподібно, щоб ці самі системи були лише продуктом економічної системи і, щоб відповідали цьому.

Суспільні, цивільні, політичні, моральні і релігійні системи відчувають наслідки впливу економічної системи і відповідають цьому так, як економічна система відчуває наслідок їхнього впливу і як їм відповідної.

Є безсуперечним тісний існуючий зв'язок між цими системами й економічною системою, оскільки одна й інша є підсистемами людської системи.

Але існують не тільки два основних закони, що запам'яталися.

Ці два закони вважають людську систему як систему закриту, відірвану від навколишнього середовища і від інших систем її утворюючих.

Не вистачає основного закону, який повинний би бути таким, котрий стабілізує відношення між системою і навколишнім середовищем, у якій виникає.

Закон системних відносин, насправді говорить, що " у відкритих системах повинна існувати рівновага між системою і її навколишнім середовищем ".

Оскільки людська система являється системою відкритою, то цей закон стає основним принципом.

Основний закон суспільних людських відносин, тоді, повинен би говорити, що " повинна існувати рівновага між людськими відносинами, їх поведінками і її навколишнім середовищем ".

Це означає, що відносини між людьми і відносини між їхніми поведінками повинні бути сумісні з навколишнім середовищем, у якій відбуваються такі відносини.

Закон прогресивного розвитку продуктивних сил викладає необхідність, викликану завжди новими стимулами постійної зміни виробничих сил, а саме, необхідність постійної зміни способу і засобів для виробництва.

Прогресивний розвиток виробничих сил діє способом розколу відповідності між самими виробничими силами і виробничими відносинами, виробляючи як перший наслідок порушену рівновагу й у якості другого, для дії першого закону про суспільні відносини, відновлення адекватності виробничих відносин щодо рівня розвитку виробничих сил.

Відновлення адекватності виробничих відносин усуває відповідність між існуючими суспільними, громадянськими, політичними, моральними і релігійними підсистемами і виробничими відносинами, і така невідповідність впливає на економічну основу.

В існуючій суспільній системі, тоді, виникають протиріччя між не економічними підсистемами й економічною, тобто між суспільними, громадянськими, політичними, моральними і релігійними відносинами й економічною основою, як основною основою економічних відносин.

Щодо таких протиріч діє другий закон про виробничі відносини, що видозмінює суспільні, громадянські, політичні, моральні і релігійні відносини у функції нових виробничих відносин і економічної основи, знову врівноважуючи необхідну відповідність з новими виробничими відносинами і, таким чином, з новою економічною основою і завершує цикл утворення нової людської системи.

У той же час, людська система здійснює нові дії на навколишнє середовище й одержує нові реакції від самого навколишнього середовища.

Еволюція людини і його система походить, таким чином, через непереривчастий зв'язок подій, що дають місце еволюційному процесові між суб'єктами, між їх поведінками і природою.

Причина еволюційного процесу народжується з виникнення нових вимог суспільного, громадянського, політичного, економічного, морального і релігійного характеру.

Новим потребам відповідає розвиток продуктивних сил і тенденція до поліпшення суспільних, громадянських, політичних, моральних і релігійних відносин.

З розвитку продуктивних сил народжуються протиріччя між самими виробничими силами і виробничими відносинами, а від тенденції до поліпшення інших відносин народжується нетерпимість стосовно старих відносин, до абстрагування від економічних інтересів.

Протиріччя, що штовхаються виробничими силами, провокують відновлення відповідності виробничих відносин і самої економічної основи, у той час як тенденція до поліпшення інших відносин провокує зміну індивідуальних поведінь.

Відновлена відповідність продуктивних сил і економічної основи впливає на зміну суспільних, громадянських, політичних, моральних і релігійних відносин, і в цей же час зміна останніх впливає на виробничі відносини.

Дії, виконувані людиною і, що виникають від зміни виробничих відносин і відносин суспільних, громадянських, політичних, моральних і релігійних впливають на навколишнє середовище, що у свою чергу реагує.

Така реакція штовхає до нових вимог виробничі сили, що продовжують свій розвиток і здійснюють нові протиріччя, як штовхає до нових потреб суспільного, політичного, морального і релігійного поведіння.

Може відбутися те, що розвиткові виробничих сил не відповідає адекватність виробничих відносин тому, що існуюча економічна основа прагне законсервувати функцію, яку мала щодо попереднього рівня розвитку продуктивних сил.

Може статися так, що суспільні, громадянські, політичні, моральні і релігійні відносини спробують не поступитися діям нових виробничих відносин і, отже, новим економічним відносинам.

Може також статися так, що виробничі відносини спробують не поступитися потребам зроблених від поліпшення, що впливають зі спонукань, індивідуальних поведінь.

Зрештою може статися так, що навколишнє середовище не зможе прийняти протиріччя між людською системою і самим навколишнім середовищем.

Коли один з факторів цих чотирьох контекстів пробує протистояти вимогам інших факторів, у людській системі відбувається розрив віддзеркалюваний на сукупності людської системи і його природного навколишнього середовища.

Наслідками одного такого розриву зможуть бути сплеск або стримування системи, у якій відбувається розрив.

Відбудеться сплеск тоді, коли більш розвинений фактор виразить більшу силу фактора протистояння, у той час як стримування відбудеться в протилежному випадку.

Таким чином, відбудеться сплеск тоді, коли продуктивні сили на певному рівні розвитку будуть більш сильними, ніж протистояння старих виробничих відносин і економічної основи, або ж, ніж протистояння старих суспільних, громадянських, політичних і релігійних відносин.

У такому випадку, сплеск спровокує руйнування економічної основи й утворення нової економічної основи і майбутнє буде продуктом минулого.

Відбудеться сплеск навіть тоді, коли нові індивідуальні поведження будуть сильніше протистояння старих виробничих відносин і старих економічних відносин.

У цьому випадку сплеск робить анархію доти, поки старі виробничі відносини не зміняться для того, щоб бути більш функціонуючими в індивідуальних поведженнях.

Відбувся б, проте, сплеск якби людська система була більш сильною, ніж протистояння навколишнього середовища.

У цьому останньому випадку людина була би змушена жити в навколишньому середовищі цілком штучному, тільки якщо природні ресурси могли б бути віднесені до такого штучного середовища.

Відбудеться стримування тоді, коли протистояння старих виробничих відносин і економічної основи, або ж протистояння старих суспільних, громадянських, політичних, моральних і релігійних відносин буде більш сильним, ніж дії продуктивних сил.

Було б централізованим стримуванням у тім сенсі, що знищило б будь-який демократичний слід і призвело б до занепаду.

Відбудеться стримування тоді, коли протистояння старих виробничих відносин і старих економічних відносин буде сильніше нових індивідуальних поведень.

Було б сильно заієрархізованим стримуванням частинами системи, яка діяла б як компресор щодо частин ієрархічно менш високих.

Стимування було б, проте, якщо протистояння навколишнього середовища було б більш сильним людської системи, як є насправді і як є логічним, що це так.

У цьому останньому припущенні, стимування означало б вимирання людської системи й утворюючих її суб'єктів, тобто цілком наш вид.

Так, що ж робити? Яка маєтись на сьогодні ситуація суспільних, громадянських, політичних, економічних, моральних і релігійних відносин?

Економічні відносини частково адекватні продуктивним силам, але кожний з цих двох факторів має нездоланні сили для іншого фактора.

Продуктивні сили представляють організаційний інструмент, економічна основа без якого не може зробити реальних наслідків, у той час як економічна основа володіє і прагне централізувати ресурси і засоби виробництва, без яких виробничі сили не можуть установити іншого призначення багатства.

Ми знаходимося в патовій позиції.

З одного боку, марксистське рішення обдурило надії майже всіх тих, хто вірив у комуністичне суспільство.

Заміна державної економічної системи на приватну разом з політичною і соціальною диктатурою, що була випробувана в країнах реального соціалізму, не простимулювало

заповзятливість і обмежила суспільні і громадянські свободи перетворюючи людину в апатичну істоту.

З іншого боку, капіталізм не може знайти метод для усунення негативних наслідків властивих приватному способу виробництва і надмірної концентрації багатства.

Політика невтручання держави в економіку, як уже було випробувано раніш державою із розвиненою системою соцзабезпечення, а також не дуже давно Великобританією і Сполученими Штатами, не зможе робити позитивних наслідків тому, що не дозволить протиріч між економічними відносинами і рівнем розвитку виробничих сил.

Соціал-капіталістичні політики макроекономічного образу довели свою обмеженість збираючи саме негативні наслідки капіталізму і соціалізму.

З цією системою економічна основа претендує розпоряджатися призначенням багатства, у той час як державі обумовлюється завдання виконувати допоміжну політику.

Не досить зрозуміло з якими ресурсами.

Необхідно пам'ятати, що ще до прогресивного розвитку продуктивних сил, існує закон прогресивного розвитку відносин між природою і людиною, тобто існує еволюція.

Еволюція мала початкову нестабільну рівновагу і необхідно її орієнтувати до кінцевої стабільної рівноваги усуваючи протиріччя між продуктивними відносинами і виробничими силами, і орієнтуючи прогресивний розвиток людини до рівноваги з природою, невід'ємною і єдиною частиною якої є сама людина.

Якщо тільки не буде виключений або не самоізолюється від самої природи.

Ціль, отже, повинна б полягати в тім, щоб реалізувати виробничі відносини, у яких економічна основа, тобто наявність ресурсів, була б універсальним, наданим усім живим формам і видам.

Але це є кінцевою метою, метою останньою.

Перша фаза стратегії для реалізації останньої мети, тобто основа в якій ресурси були б у розпорядженні всіх живих істот, може бути визначення економічної основи, тобто наявності у розпорядженні засобів виробництва із суб'єктами продуктивних сил, тобто виробничими працівниками.

Мова йде про те, щоб уявити собі економічну систему, у якій виробничому працівникові дається квота участі у виробничому підприємстві на увесь час, на протязі якого він працює і робить.

Розв'язалися б, таким чином, протиріччя між рівнем розвитку продуктивних сил і виробничих відносин, у смислі, що продуктивні сили не представлялися б більше як інструмент порушення рівноваги щодо виробничих відносин, а постійно утягувались би, ці останні, у власний процес розвитку.

Залишилося б розв'язати конфлікт між виробничими і не виробничими відносинами.

Але, якщо ця перша фаза орієнтована до природної економічної основи, тобто до свідомості, що ресурси повинні бути визнані всім живучим суб'єктам і тими, що будуть жити в майбутньому, не виробляючі суб'єкти не будуть виключені з цього процесу тому, що всі ми добре знаємо і маємо у своєму розпорядженні знання факту, що праця і виробництво являються корисними факторами, якщо надані в загальне розпорядження.

Так хочеться установити, що фази певного плану являються діючими, у такому плані, тільки якщо сприймаються і визнаються проблеми, які необхідно розв'язати за допомогою цього самого плану, установлені пріоритети, визначені й уточнені походження і причини проблем, поставлені цілі, придумані рішення і приведені наслідки, зроблені інструменти, стратегія і практика.

Таким чином, будуть переборюватися також перешкоди, що ставляться для досягнення результатів.

Ми можемо розглядати непередбачуваність як єдину перешкоду, викликану нашим недостатнім знанням, а виходить, нашою недосконалістю.

Перша фаза процесу, що орієнтувала б виробничі відносини, щоб вони керувалися основою навколишнього середовища, отже, зобов'язана бути встановленою зі стратегії потреб, тобто встановленням мети і координацією засобів для її реалізації.

Не важливо на скільки така фаза буде відрізнятися відносно минулого і не важливо на скільки буде дорогою для того, щоб бути реалізованою.

Основа навколишнього середовища діє - більш того, з моменту як ми говоримо про це, вона вже створила - таким чином, щоб спонукувати людську систему прийняти кінцеву мету, яку необхідно досягти.

Сама основа навколишнього середовища буде викликати потреби і, у той же час, надавати інструменти для вирішення їх.

Природа у своєму комплексі має у своєму розпорядженні енергію для того, щоб ми могли знайти самі себе і свою роль, або для того, щоб вигнати нас.

Будемо думати про філософські вигадництва.

Мова йде, по правді, про метафізику, тобто такий уявний і діючий дієвідміні, яке було залишено, коли людська істота повинна було робити для того, щоб вижити.

У такий момент були переважними недоліки і була встановлена людська штучна система щодо природи, система яка зберігається понині, багато людей у якій стали інструментами деяких і утворилася неприродна ієрархія в суспільних відносинах.

Цей факт, ця помилка, пояснює безперервність розвитку виробничих відносин під поштовхом процесу розвитку суспільних відносин.

Якби економічна основа залишалася стосовною до навколишнього середовища й у згоді з природою, не було би необхідності розвитку суспільних відносин.

Відбулося божевілля.

Сьогодні ми маємо інтелектуальні ресурси для подолання таких обмежень, і, щоб дивитися в майбутнє виходячи із сьогодення, а не з минулого, точно так, як відбулося десять тисяч років тому, коли людина почала виготовляти для того, щоб вижити і для того, щоб розвинути.

Ми не існуємо для того, щоб бути заступниками природи, а щоб дати можливість природі, частиною якої ми є, розвиватися як інструмент рівноваги енергії, що її складає.